

[Stetter.]

kan det godt være, at man først kan få det leveret f. eks. i 1973, måske endda senere.

Men det er naturligvis en detalje i forhold til vort hovedstandpunkt til forslaget, og vi vil helst have dette hovedsynspunkt tilgode-set; såfremt vi vinder tilslutning til dette hovedsynspunkt, hvad vi naturligvis håber, er denne detalje ikke interessant. Om det skal lykkes os at vinde denne tilslutning, det vil arbejdet i udvalget naturligvis vise.

Kofoed: Forslaget om investeringsfradrag på 10 pct. for anskaffelse af maskiner og inventar og andre driftsmidler i 1972, der henhører under saldoafskrivning, ser ret beset tilforladeligt ud. Jeg har dog et par bemærkninger til det.

Finansministeren siger så pænt i sin fremsættelse, at det er et led i regeringens bestræbelser, ja, oven i købet dens samlede bestræbelser på at fremme produktion og beskæftigelse. Dette ideelle syn kan vel ingen være uenig i. Men det er, som om det har et, skal vi sige lidt blegrødt skær af lysten til at helbrede på symptomer, som man selv har skabt, symptomer som den 10 pct.s importafgift, og lader inflationen køre stærkt videre. Det er, som om man vil helbrede symptomer fremfor at angribe årsagerne.

Der ligger vel en indrømmelse til erhvervslivet heri på den måde, at de afskrivningsregler, der findes i afskrivningsloven, ikke i sig selv er incitament nok for erhvervslivet til at fremme investeringerne. Det skyldes bl. a., at inflationen og prisstigningerne løber så stærkt, at afskrivning på saldi med maksimalt 30 pct. ikke er nok. Genanskaffelsesprisen er i mellemtiden steget stærkt, dels på grund af prisstigningerne, dels forårsaget af inflationen. Derfor er spørgsmålet, som man også kan rejse i denne forbindelse, om vores afskrivningsregler virkelig er tidssvarende, eller om man skal over på en eller anden form for genanskaffelsesværdi, som i sig selv er vanskelig at administrere. Man kunne måske foreslå i dette tilfælde at sige, at saldoen tillægges den inflationsprocent, som året har vist. Det er måske et spørgsmål, vi kan overveje i udvalget, for det ser altså ud, som om disse afskrivningsregler åbenbart ikke er incitament nok.

Endvidere ser det ud til, at man erkender

fra regeringens side, at erhvervslivet åbenbart ikke har den fornødne indtjening, som i sig selv skulle gøre nyinvestering eftertragselsværdig.

Men den egentlige årsag til dette forslag skal nok ikke søges i en særlig omsorg og kærlighed til erhvervslivet, men vel snarere i en erkendelse af, at investeringerne ikke er fulgt med i det rette tempo, således at man ikke har et produktionsapparat, der er i stand til at klare den beskæftigelse, vi har behov for, og at man af den grund frygter, at virksomhederne er ved at blive forældede, således at vi ikke bliver i stand til at klare konkurrencen fra andre lande.

Disse forskellige faktorer forstærkes selvfølgelig yderligere ved, at man kunstigt pålægger afgifter i form af den 10 pct.s importafgift, som man vedtog efter regeringstiltrædelsen. Finansministeren indrømmer altså med dette forslag, at der er nogle meget uheldige virkninger ved afgiftsloven, hvorfor der nu skal helbredes på symptomerne og gives mulighed for ekstra fradrag på 10 pct. for det, der anskaffes i 1972. Frygten er, som også den socialdemokratiske ordfører var inde på, at virksomhederne vil undlade at investere i 1972 på grund af den fordyrelse, som importafgiften giver disse maskiner, og udskyde eventuelle investeringer til 1973. Det må vel være logikken i det. Som middel kommer man med et forslag som dette for at afbøde de værste uhyrligheder ved loven.

Der er endnu et par principielle betragtninger. Jeg kan stille det spørgsmål, om det er rigtigt med denne tidsbegrænsning, for stiller man egentlig virksomhederne lige? Hvad f. eks. med dem, der havde planlagt et investeringsprogram for 1971, og som fik deres maskiner leveret, efter at importtolden trådte i kraft? De har haft en merudgift i kraft af afgiftsloven, men de kan ikke, sådan som jeg har opfattet lovforslaget, få ret til investeringsfradraget. Dernæst stiller det heller ikke de virksomheder lige, som måske er kapitalfattige, og som på grund af lånebesværlighederne ikke er i stand til at investere det, de har lyst til i 1972, men må vente til 1973-74. De kan heller ikke udnytte den fordel og det incitament, der skulle ligge i dette. Jeg synes ikke, det er et lovforslag, der skaber lighed.

Jeg trækker dette om tidsbegrænsning